

Атанас Далчев

Мадригал

Аз леко трепвам, чело сбърчил,
когато се покажеш ти
и твоят алено чадърче
над улицата разцъфти.

Ти с него приближи, любима,
облъхната от аромат,
и под небето му вземи ме,
сроди ме с чудния му свят.

За мен е то платно на кораб,
кубе и свод; и всеки път
със формата си до умора
напомня ми за твоята гръд.

И всеки път слухтя и стина:
сърцето ми ли бий, или
по опнатата му коприна
дъждът със капки трополи?

Червено в здрачината плава
като угасваща искра,
но и тогава озарява
лика ти с някаква зора.

Сред блясъци асфалтът чезне,
летим по него в полет луд
и сякаш в черните му бездни
се спускаме със парашут.

1962 г.

КРАЙ

© 1962 Атанас Далчев

Източник: <http://litclub.com/library/bg/dalchev/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/12156>]